

@-194/24 - 1

ANONYMIZOVANÉ

B1-7C/21/2023-117

IČS: 6123249134

ECLI:SK:MSBA4:2024:6123249134.5

Zapísané do registra Súdneho dvora pod č	12.85648
V Luxemburgu dňa	13. 03. 2024
Fax/e-mail:	04.03.24
Podané dňa:	12.03.24
Súdny tajomník, poverený	Cecilia Strömholm Referentka

UZNESENIE

Mestský súd Bratislava IV v spore **žalobkyne: AK**, proti **žalovanému: RU**, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Jana Uhrinová s. r. o. so sídlom Bezručova 1, Bratislava – Staré Mesto, IČO: 52 424 944, o **zaplatenie 3.250 € s príslušenstvom**, takto

rozhodol:

Súd **prerušuje** konanie a **predkladá** Súdnemu dvoru Európskej únie tieto prejudiciálne otázky:

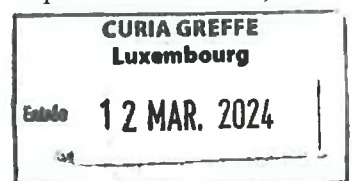
Otázka č. 1: Má sa článok 1 odsek 2 v spojení s článkom 2 body 1 a 3 a článkom 6 odsek 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách v platnom znení vykladať v tom zmysle, že sa považuje (i) za „podnik“ aj fyzická osoba, ktorá v prípade, o aký ide vo veci samej, využije právne služby advokáta smerujúce k založeniu obchodnej spoločnosti, ktorej sa má stať jej konateľom a jedným z dvoch zakladateľov a spoločníkov, a (ii) za „obchodnú transakciu“ transakcia, ktorá v prípade, o aký ide vo veci samej, vedie k poskytnutiu služieb advokáta takejto fyzickej osobe smerujúcich k založeniu obchodnej spoločnosti?

Otázka č. 2: V prípade zápornej odpovede na prvú otázku, má sa pojem spotrebiteľ použitý v článku 2 písmeno b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v platnom znení v spojení s článkom 8 tejto smernice vykladať tak, že v prípade, o aký ide vo veci samej, zahŕňa aj fyzickú osobu, proti ktorej sa uplatňuje pohľadávka zo zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ak jej predmetom boli služby smerujúce k založeniu obchodnej spoločnosti a žalovaný mal byť jej konateľom a jedným z dvoch zakladateľov a spoločníkov?

Odôvodnenie

1. Na Mestskom súde Bratislava IV prebieha pod spisovou značkou B1-7C/21/2023 spor medzi žalobkyňou a žalovaným o zaplatenie sumy 3.250 € s príslušenstvom. Príslušenstvo je tvorené (i) úrokom z omeškania vo výške 10,5% ročne zo sumy 3.250 € od 18. januára 2023 do zaplatenia a (ii) paušálnou náhradou nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

2. Po skúmaní veci dospel súd k potrebe predložiť Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky uvedené vo výroku tohto uznesenia. Prejudiciálne otázky podáva súd po kontradiktórnej výmene názorov strán. Tá sa udiala najprv v písomnej časti konania (žalobkyňa podala žalobu – č. listu 1-3; k súdom vydanému platobnému rozkazu podal žalovaný odpor – č. listu 24,

žalobkyňa reagovala replikou – č. listu 34-37). Následne pokračovala v ústnej časti konania na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 11. januára 2024 (z pojednávania je vyhotovená zápisnica, ktorá je založená na č. listu 85-86 a je vyhotovený aj zvukový záznam – č. l. 116). Súd pre týmto rozhodnutím zaslal stranám oznámenie o zámere predložiť Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky. Na toto oznámenie reagovala žalobkyňa, no pochybnosti súdu o výklade relevantného práva Únie týmto podaním žalobkyne neboli rozptýlené.

(i) **Stručné zhrnutie predmetu sporu a zhrnutie skutkového stavu**

3. Predmetom sporu je zaplatenie odmeny za poskytnuté právne služby. Žalobkyňa je obchodnou spoločnosťou, ktorá poskytuje právne služby. Žalovaný je fyzickou osobou. Na žalobkyňu bola postúpená žalovaná pohľadávka v sume 3.250 € s príslušenstvom. Pôvodnou veriteľkou pohľadávky je súčasná konateľka žalobkyne, ktorá je advokátkou. Pohľadávku postúpila pre zmenu spôsobu výkonu advokácie. Pôvodne vykonávala advokáciu samostatne, v súčasnosti ju vykonáva ako spoločníčka spoločnosti s ručeným obmedzením. Preto súd pôvodnú žalobkyňu a súčasnú žalobkyňu označuje v texte tohto uznesenia *promiscue* len ako žalobkyňu bez rozlíšenia.

4. V žalobe žalobkyňa tvrdí, že ju na prelome mesiacov marec a apríl 2022 kontaktoval žalovaný a prejavil záujem o právne služby. Mal záujem založiť spoločnosť s ručením obmedzeným podľa slovenského práva a mal sa stať jedným z dvoch zakladateľov a spoločníkov. Tiež sa mal stať jej konateľom. V nadväznosti na to došlo k uzatvoreniu ústnej mandátnej zmluvy a žalobkyňa sa zaviazala poskytnúť žalovanému právne služby za dohodnutú odmenu v paušálnej výške. Žalobkyňa vyhotovila návrh spoločenskej zmluvy a ďalšiu dokumentáciu, ktorú zaslala žalovanému. V rámci poskytnutého poradenstva posudzovala aj viaceré otázky týkajúce sa založenia spoločnosti a personálnej účasti budúcich zakladateľov. Ním mala byť popri žalovanom aj zahraničná osoba. Žalobkyňa vyúčtovala žalovanému poskytnuté služby faktúrou na sumu 3.250 €, ktorú žalovaný v deň splatnosti dňa 17. januára 2023 neuhradil. Podľa žalobkyne ide o obchodný spor a žalovaný nie je spotrebiteľ. Nároky, ktoré si žalobkyňa uplatňuje sú obchodnoprávnej povahy.

5. Naproti tom žalovaný tvrdí, že žiadnu zmluvu o poskytovaní právnych služieb so žalobkyňou neuzatvoril. Nedošlo ani k dohode o odmene za služby. Žalobkyňa žalovanému službu založenia obchodnej spoločnosti nedodala a žalovaný ako odberateľ od žalobkyne žiadnu službu neprijal. Tvrdí, že žalobkyňa mu spoločenskú zmluvu a súvisiacu dokumentáciu poslala bez vyzvania. Žalovaný tvrdí, že je v postavení spotrebiteľa a vzťah strán sa nespravuje normami obchodného práva.

(ii) **Znenie vnútroštátnych predpisov a dotknuté právo Únie**

6. V tejto časti uvádza súd relevantnú vnútroštátnu právnu úpravu aplikovateľnú na danú vec. Súčasne súd uvádza aj relevantné právo Únie.

(a) Vnútroštátna právna úprava

7. Ustanovenie § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), ustanovuje:

„Podnikateľom podľa tohto zákona je: a) osoba zapísaná v obchodnom registri (...)“.

8. Ustanovenie § 57 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení zákona č. 530/2003 Z. z. ustanovuje:

„Ak z iných ustanovení tohto zákona nevyplýva niečo iné, zakladá sa spoločnosť spoločenskou zmluvou podpísanou všetkými zakladateľmi. Pravosť podpisov zakladateľov musí byť úradne overená“.

9. Ustanovenie § 62 ods. 1 Obchodného zákonníka ustanovuje:

„Spoločnosť vzniká dňom, ku ktorému bola zapísaná do obchodného registra. (...)“.

10. Ustanovenie § 369c Obchodného zákonníka v znení zákona č. 9/2013 Z. z. ustanovuje:

„(1) Omeškaním dlžníka vzniká veriteľovi okrem nárokov podľa § 369, 369a a 369b aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia. Výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

(2) Ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ“.

11. Ustanovenie § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení zákona č. 568/2007 Z. z. (ďalej len „Občiansky zákonník“) ustanovuje:

„(1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

(2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

(3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

(4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti“.

12. Ustanovenie § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 304/2009 Z. z. (ďalej len „zákon o advokácii“), ustanovuje:

„Advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. (...)“.

(b) Právo Únie

13. Článok 1 odsek 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách v platnom znení (ďalej len „smernica 2011/7“) stanovuje:

„Táto smernica sa vzťahuje na všetky platby uskutočnené ako odplata za obchodné transakcie“.

14. Článok 2 body 1 a 3 smernice 2011/7 stanovuje:

„Na účely tejto smernice sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

...

1. „obchodné transakcie“ sú transakcie medzi podnikmi alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci, ktoré vedú k dodávke tovaru alebo k poskytnutiu služieb za odplatu“.

...

3. „podnik“ je akákoľvek organizácia iná ako orgán verejnej moci, konajúca v rámci svojej nezávislej hospodárskej alebo odbornej činnosti, a to aj vtedy, ak je táto činnosť vykonávaná len jednou osobou“.

15. Článok 6 odsek 1 smernice 2011/7 stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, že sa úrok z omeškania stane splatným v rámci obchodných transakcií v súlade s článkom 3 alebo 4, bol veriteľ oprávnený získať od dlžníka minimálne paušálnu sumu vo výške 40 EUR“.

16. Článok 1 odsek 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v platnom znení (ďalej len „smernica 93/13“) ustanovuje:

„Účelom tejto smernice je aproximovať zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia členských štátov, ktoré sa nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom“.

17. Článok 2 písmeno b) smernice 93/13 ustanovuje

„Na účely tejto smernice:

...

„spotrebiteľ“ znamená akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom, nevzťahujúcim sa k jeho obchodu, podnikaniu alebo povolaniu“.

18. Článok 8 smernice 93/13 ustanovuje

„Členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa“.

19. Dvanásť a devätnásť odôvodnenie smernice 93/13 uvádzajú:

„keďže podľa súčasného stavu vnútroštátne právne predpisy umožňujú plánovať len čiastočné zosúladienie; keďže najmä zmluvné podmienky, ktoré neboli individuálne dohodnuté podliehajú tejto smernici; keďže členské štáty by mali mať možnosť výberu, so zreteľom na zmluvu [EHS], poskytnúť spotrebiteľom vysokú úroveň ochrany prostredníctvom vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú prísnejšie ako ustanovenia tejto smernice“.

(iii) Dôvody predloženia prejudiciálnych otázok

20. Súd prekladá Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky z nasledovných dôvodov.

(a) K prvej otázke

21. Žalobkyňa sa domáha zaplatenia paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40 € podľa § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka. V prípade § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka ide o transpozíciu článku 6 odsek 1 smernice 2011/7.

22. Podľa Súdného dvora všetky orgány členského štátu, ktoré uplatňujú vnútroštátne právo, ho musia vykladať, pokiaľ možno, v čo najväčšej miere vo svetle znenia a účelu smerníc Spoločenstva, aby dosiahli ňou sledovaný výsledok (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. júla 2007, Hans Markus Kofoed, C-321/05, EU:C:2007:408, bod 45). Tejto úlohy si je vedomý aj súd.

23. Preto aj súd musí vnútroštátne ustanovenie § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka vykladať tak, aby sa dosiahol výsledok sledovaný článkom 6 odsek 1 smernice 2011/7.

24. Súdny dvor k pojmu „obchodná transakcia“ uviedol, že na to, aby transakcia mohla byť považovaná za „obchodnú transakciu“ v zmysle spomenutého ustanovenia, musí tak spĺňať dve podmienky. Táto transakcia musí byť po prvé uskutočnená medzi podnikmi alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci. Po druhé musí viesť k dodaniu tovaru alebo poskytnutiu služieb za odplatu (rozsudok z 20. októbra 2022, BFF Finance Iberia SAU, C-585/20, EU:C:2022:806, bod 22 a citovaná judikatúra).

25. Účelom ustanovenia článku 6 odsek 1 smernice 2011/7 je podľa jej 19. odôvodnenia odradiť od oneskorených platieb a dosiahnuť, aby veritelia dostali spravodlivú náhradu nákladov na vymáhanie, ktoré im vznikli v dôsledku oneskorenej platby. Smernica sa však podľa článku 1 odsek 2 vzťahuje len na všetky platby uskutočnené ako odplata za obchodné transakcie. Obchodné transakcie podľa článku 2 bod 1 smernice 2011/7 sú transakciami medzi podnikmi. Vymedzenie pojmu „podnik“ v článku 2 bod 3 smernice 2011/7 predpokladá, že organizácia iná ako orgán verejnej moci (tu nejde o orgán verejnej moci) koná v rámci svojej nezávislej hospodárskej alebo odbornej činnosti.

26. Podľa žalobkyne je žalobkyňa veriteľom, o ktorom pojednáva práva § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka a ktorý má právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Tunajšiemu súdu však nie je zrejmé, či toto vnútroštátne ustanovenie môže vykladať z hľadiska účelu článku 6 ods. 1 smernice 2011/7 v spojení s jej článku 1 odsek 1 a článku 2 bod 1 a 3 tak, že pod pojem „podnik“ možno zahrnúť aj fyzickú osobu, ktorá využije právne služby advokáta smerujúce k založeniu obchodnej spoločnosti, ak sa len má stať jedným z jej dvoch zakladateľov a spoločníkov a konateľom tejto spoločnosti. Inými slovami,

súd chce pochopiť, či v prípade, že takáto fyzická osoba využije právne služby smerujúce k založeniu obchodnej spoločnosti je spotrebiteľom (s tým súvisí druhá otázka) alebo je možné ju považovať za „podnik“ v zmysle článku 2 bod 3 smernice 2011/7.

27. Podľa vnútroštátnej úpravy § 57 ods. 1 Obchodného zákonníka sa spoločnosť s ručením obmedzeným, čo bol prípad, o ktorý ide v danej veci, zakladá v prípade dvoch zakladateľov spoločenskou zmluvou, ktorú podpíšu všetci zakladatelia. Uzatvorenie spoločenskej zmluvy predstavuje prvý krok, ktorým je síce spoločnosť založená, ale ešte nevznikla ako právny subjekt. Druhým krokom je, že spoločnosť vznikne a stane sa právnickou osobou podľa § 62 ods. 1 Obchodného zákonníka a to nastane až zápisom do obchodného registra. Týmto zápisom sa podľa § 2 ods. 2 písm. a) Obchodného zákonníka stane takýto subjekt súčasne podnikateľom pre účely tohto zákona a súčasne aj pre posúdenie dôvodnosti nároku podľa § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka.

28. Je však logické, že týmto dvom krokom predchádza to, že musí byť fakticky vyhotovená spoločenská zmluva a ďalšie súvisiace dokumenty (napríklad podpisový vzor budúceho konateľa spoločnosti, rôzne vyhlásenia zakladateľov, ktorá predpokladá vnútroštátna úprava). V čase, kedy sa tak deje zakladatelia a budúci spoločníci síce formálne nie sú podnikateľmi podľa vnútroštátneho práva, ale súd má pochybnosť, či už v tejto fáze zakladania spoločnosti nespádajú pod pojem „podnik“ podľa článku 2 bod 3 smernice 2011/7 a či príprava takejto korporátnej dokumentácie v rámci právnych služieb poskytnutých advokátom zakladateľovi takejto spoločnosti spadá pod pojem „obchodná transakcia“ podľa článku 2 bod 1 smernice 2011/7 v tom zmysle ako to vyslovil Súdny dvor (cit. rozsudok z 20. októbra 2022, BFF Finance Iberia SAU, C-585/20, EU:C:2022:806, bod 22).

29. Súd pri tejto úvahe vychádza z dvoch záverov Súdneho dvora.

30. Prvým je, že pokiaľ ide o znenie článku 2 bodu 1 smernice 2011/7, použitie výrazu „[akékoľvek] transakcie“ svedčí o tom, že pojem „obchodné transakcie“ treba chápať široko, a preto sa nemusí zhodovať s pojmom „zmluva“. Reštriktívny výklad pojmu „obchodné transakcie“ tiež nie je namieste (v tomto zmysle rozsudok z 1. decembra 2022, Z sp. z o.o. sp.k, C-419/21, EU:C:2022:948, body 22 a 25).

31. Druhým je, že Súdny dvor k vzťahu medzi spoločnosťou a jej konateľom uviedol, že takýto vzťah nie je mimo a nezávisle od akejkoľvek podnikateľskej činnosti alebo povolania alebo účelu, ak má táto fyzická osoba s uvedenou spoločnosťou úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povolaním, ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti. Na preukázanie postavenia spotrebiteľa nepostačuje len okolnosť, že ručiteľ je fyzickou osobou (v tomto zmysle rozsudok zo 14. marca 2013, Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, body 37 a 38).

32. Tieto dva závery Súdneho dvora vedú súd v prospech kladného zodpovedania prvej otázky. Avšak odlišnosť – a tá práve vedie súd k pochybnosti – je v tom, že v zmienenom prípade Česká spořitelna išlo o medzi fyzickou osobou a spoločnosťou o existujúcu spoločnosť. Tá existovala v právnom zmysle ako právnická osoba a nešlo ešte len o non-subjekt (ako je tomu v danej veci), ktorý ani nemusel byť založený a ani nemusel vzniknúť.

33. Tunajšiemu súdu je známe rozhodnutie Súdneho dvora z 3. júla 1997. V ňom Súdny dvor uviedol, že zmluvy uzatvorené za účelom uspokojenia vlastných potrieb jednotlivca v

oblasti súkromnej spotreby spadajú pod ustanovenia určené na ochranu spotrebiteľa ako strany, ktorá sa považuje za ekonomicky slabšiu stranu. Špecifická ochrana, ktorú majú tieto ustanovenia poskytovať, nie je opodstatnená v prípade zmlúv na účely obchodovania alebo profesijnej činnosti, aj keď je táto činnosť plánovaná len do budúcnosti, pretože skutočnosť, že činnosť má povahu budúcej činnosti, ju nezabavuje obchodného alebo profesionálneho charakteru (porovnaj rozsudok z 3. júla 1997, Benincasa, C-269/95, EU:C:1997:337, bod 17).

34. Vo veci Benincasa ale tiež išlo o inú vec a to vyvoláva na strane tunajšieho súdu pochybnosť, či závery z citovanej veci možno aplikovať. Dôvodom je, pán Benincasa uzatvoril uzavrel zmluvu s cieľom zriadiť a prevádzkovať obchod. Išlo síce o budúcu činnosť, ale tú mal vykonávať on sám (porovnaj rozsudok z 3. júla 1997, Benincasa, C-269/95, EU:C:1997:337, bod 10), nie právne iný subjekt ako je tomu v danej veci, ktorý navyše v čase poskytnutia služieb ešte neexistoval a nebol založený.

35. Odstrániť uvedenú pochybnosť o výklade článku 1 odsek 2 v spojení s článkom 2 bod 1 a 3 a článkom 6 odsek 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7 by pomohlo tunajšiemu súdu zodpovedanie prvej otázky. V prípade jej kladného zodpovedania by bolo súdu zrejmé, že je potrebné vnútroštátne právo treba vykladať tak, že žalovaný je podnikateľom podľa § 2 ods. 2 písm. a) Obchodného zákonníka a že v prípade preukázania ostatných zákonných podmienok má žalobkyňa nárok na nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa vnútroštátneho § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka.

(b) Druhá otázka

36. Druhá otázka nadväzuje na prvú, ak tá bude zodpovedaná záporne. V takom prípade totiž súd zaujíma, či žalovaný spadá pod pojem „spotrebiteľ“ použitý v smernici 93/13. Inými slovami, súd zaujíma, či pojem spotrebiteľ použitý v smernici 93/13 zahŕňa aj fyzickú osobu, proti ktorej sa uplatňuje pohľadávka zo zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ak predmetom boli právne služby smerujúce k založeniu obchodnej spoločnosti a žalovaný mal byť jedným z jej zakladateľov a spoločníkov.

37. Druhá otázka sa týka výkladu smernice 93/13, hoci v danej veci *prima face* nejde o otázku nekalých podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Pre vec v prípade záporného zodpovedania prvej otázky má význam vyriešiť otázku, či je žalovaný spotrebiteľom práve pre to, že podľa vnútroštátneho práva sa na túto takéto posúdenie vziať ďalšie právne následky. Ide primárne o otázku odmeny za právne služby poskytnuté žalobkyňou.

38. Pojem spotrebiteľ vo vnútroštátnom ustanovení § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka je transpozíciou pojmu, ktorý je definovaný v článku 2 písm. b) smernice 93/13 a práve pre to je výklad tohto pojmu pre toto konanie právne relevantné. V prípade, že žalovaný nebude spadať pod pojem „podnik“ podľa smernice 2011/7, bude súd môcť aplikovať vnútroštátne ustanovenie § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Toto bude musieť vykladať, v súlade s účelom sledovaným smernicou 93/13, ktorá je do tohto vnútroštátneho ustanovenia transponovaná (bližšie vyššie ods. 22).

39. Slovenská republika zaviedla vnútroštátne ustanovenie § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z., ktorým uložila advokátovi povinnosť, aby v priebehu poskytovania právnej služby informoval klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. Súd toto ustanovenie vníma

tak, že Slovenská republika v otázke odmien advokátov za právne služby, aj keď ide o oblasť nepatriacu do pôsobnosti tejto smernice, zaviedla uplatňovanie pojmu spotrebiteľ.

40. Podľa dvanásteho odôvodnenia smernice 93/13 táto smernica vykonáva iba čiastočnú a minimálnu harmonizáciu vnútroštátnych právnych predpisov týkajúcich sa nekalých podmienok, a ponecháva členským štátom možnosť, so zreteľom na Zmluvu o fungovaní EÚ, zabezpečiť spotrebiteľom vyššiu úroveň ochrany prostredníctvom vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú prísnejšie než ustanovenia tejto smernice. Z článku 8 uvedenej smernice navyše vyplýva, že členské štáty môžu prijať alebo si ponechať prísnejšie ustanovenia zlučiteľné so Zmluvou v oblasti, na ktorú sa vzťahuje táto smernica, s cieľom zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa (rozsudok z 13. októbra 2022, FV, C-405/21, EU:C:2022:793, bod 30 a tam citovaná judikatúra).

41. Členské štáty môžu uplatňovať ustanovenia tejto smernice na situácie, ktoré nepatria do pôsobnosti tejto smernice, pokiaľ je to zlučiteľné s cieľmi sledovanými touto smernicou a so Zmluvami (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. decembra 2021, DP a SG, C-243/20, EU:C:2021:1045, bod 55).

42. V súlade s článkom 169 ods. 4 Zmluvy o fungovaní EÚ si členské štáty môžu ponechať alebo zaviesť prísnejšie opatrenia na ochranu spotrebiteľov pod podmienkou, že sú zlučiteľné so Zmluvami (rozsudok z 2. apríla 2020, Condominio di Milano, via Meda, C-329/19, EU:C:2020:263, bod 32).

43. Súdny dvor pritom rozhodol, že pojem spotrebiteľ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13 má „objektívnu povahu“ a „musí byť posúdený vzhľadom na funkčné kritérium spočívajúce v posúdení, či predmetný zmluvný vzťah spadá do rámca činností, ktoré nemajú podnikateľský charakter“ (uznesenie z 19. novembra 2015, Tarcău, C-74/15, EU:C:2015:772, bod 27).

44. Súdu je známe, že Súdny dvor v rozhodnutí vo veci Johann Gruber uviedol, že je na vnútroštátnom súde, aby rozhodol, či bola zmluva uzavretá s cieľom uspokojiť v nie nezanedbateľnom rozsahu potreby týkajúce sa obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti dotknutej osoby, alebo naopak, či bol podnikateľský účel len nevýznamný. Taktiež uviedol, že osoba, ktorá uzavrela zmluvu týkajúcu sa tovaru určeného čiastočne na podnikateľský účel a čiastočne na účel, ktorý nie je súčasťou jej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, nemá právo dovoľávať sa výhod z toho plynúcich (rozsudok z 20. januára 2005, Johann Gruber, C-464/01, EU:C:2005:32, bod 54).

45. To vedie súd v kontexte okolností danej veci ku kladnej odpovedi na druhú otázku. Pochybnosť súdu však – podobne ako v prípade prvej otázky – tkvie v tom, že podnikateľ v danom prípade mala spoločnosť, ktorá bola len bola v procese zakladania. Podanie teda *sensu stricto* mal vykonávať iný subjekt než je žalovaný. Súd preto nevie, či má aplikovať závery z veci Johann Gruber alebo nie.

46. V prípade kladnej odpovede na druhú otázku by súd aplikoval na danú vec ustanovenie § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. v spojení s § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka v zmysle takejto kladnej odpovede na druhú otázku a žalovaného by považoval za spotrebiteľa. Súčasne by podľa vnútroštátneho § 369c ods. 2 Obchodného zákonníka ako spotrebiteľ tiež nemal povinnosť uhradiť žalobkyni paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

(iv) Záver

47. Zo všetkých uvedených dôvodov dospel súd k záveru, že v prerokúvanej veci je potrebné požiadať Súdny dvor o odpoveď na prejudiciálne otázky. Preto postupom podľa § 162 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie konanie prerušil a rozhodol tak, ako sa uvádza vo výroku. Po doručení rozhodnutia Súdneho dvora bude súd pokračovať v konaní (§ 165 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave, dňa 13. februára 2024.

Mgr. Róbert Bardáč, PhD.
sudca

Za správnosť: Lucia Talajková

